

KISS **CREATURES OF THE NIGHT**

"DE ANDRA VAR MER POSÖRER MEN ACE FREHLEY VAR EN RIKTIG ROCKER"

Sweden Rock MAGAZINE

THE HELLACOPTERS

Stor albumspecial!

HARDCORE SUPERSTAR

Kiss-katten blev Abbath

Bruce Kulick minns entertainern

MEAT LOAF

MARILLION

"Kayleigh betalar mina amorteringar"

Ghost

"JAG ÄR OFFER FÖR VÅR SAMTID"

ERIK GRÖNWALL BUDGIE DARK FUNERAL CORPSEGRINDER TOMMY DENANDER

2022
89 SEK
99 NOK/DKK
2

METAL DEPARTMENT®

- STREAMING EVENTS
- OFFICIAL GAMES
- BAND MERCHANDISE

LATEST OFFICIAL GAMES:

LATEST MERCHANDISE:

WWW.METALDEPARTMENT.COM

INNEHÅLL

EXTRASIDOR

Bara för prenumeranter

"JAG FÖRTJÄNAR ALLT BERÖM FRÅN KISS"

AV **CARL LINNAEUS** FOTO **HANS HATWIG**

Med början i detta nummer bjuder vi under 2022 våra prenumeranter på fyra exklusiva posters med Kiss. Bilderna togs av Okejs grundare **Hans Hatwig** som berättar om sin relation till Kiss.

När du tog dessa bilder på hotell Sheraton i Stockholm den 22 november 1982 passade du på att stoppa ett reklamblad för din film "Blödaren" i munnen på Gene Simmons. Det här mjölkade du sedan rätt hårt i tidningen Okej.

– Det var en kupp! Med glimten i ögat hittade jag på en liten story om att det kanske var Gene Simmons som spelade Blödaren i filmen. Det var ingen som visste hur Gene såg ut utan smink och det slog mig att Åke Eriksson (trummis i Attack) som spelade rollen var väldigt lik Gene i fysiken. De hade båda stora och maffiga kroppar. Nu var i och för sig Åke flintis med långt hår på sidorna, men det fanns väldigt många likheter när det gällde mimiken. Åke var en kul typ som kunde grimasera och sticka ut tungan på samma sätt som Gene. Man kunde lura sig att tro att det var samma person. Alla fattade dock att det var en gimmick. Gene tyckte bara att det var kul att göra reklam för min lilla skräckis, som jag fortfarande är väldigt stolt över.

Visste Gene att du skulle göra en grej av att det var han som kanske var Blödaren?

– Nej, det var bara ett spontant infall att han skulle posera med den bilden. Idén fick jag sedan, när jag såg likheterna mellan Gene och Åke.

Medlemmarnas identiteter var som sagt fortfarande hemlighållna, men redan i det andra numret av Okej 1980 publicerade du en osminkad bild på Paul Stanley som Barry Levine hade tagit. Det sägs att Paul blev varse det här under besöket i Stockholm 1982, men han skällde aldrig ut dig eftersom Kiss var i beroendeställning till dig.

– Jag visste att Paul hade blivit väldigt sur över att bilden på honom utan smink hade publicerats, men han var mest sur på fotografen. Han var sur över att Barry Levine inte hade hållit bilden för sig själv utan gett mig möjligheten att använda den. Paul var aldrig arg på mig, men det är klart att han inte var glad över tilltaget. Jag hade gjort det som en reaktion på att deras management hade börjat kärva med att förse mig med nya foton. Fram till dess hade vi haft en väldigt bra kontakt men plötsligt blev det en massa restriktioner. Jag fick inte bilderna jag ville ha och allting blev plötsligt väldigt krångligt. Då surnade jag till och det var därför som jag visade Paul utan smink.

Hade Barry Levine blivit osams med Kiss, eftersom han sålde den här hemliga bilden till dig?

– Han sålde den inte till mig, han gav den till mig som en vänskapsgrej. Sedan fick han väl en slant efteråt. Han var själv sur över något problem han hade med Kiss och deras management. Det var mer eller mindre en revanschgrej från både mitt och Barrys håll. Första gången jag träffade Barry var 1974. Då var han bara en fattig fotograf från

Hans Hatwig filmdebuterade 1983 med "Blödaren". Tre år senare regisserade han "Gröna gubbar från Y.R." och 1992 skrev han manus till "Ha ett underbart liv".

Det osminkade uppslaget i Okej 1980 som fick Paul Stanley att sätta i halsen. Den lilla bilden visar honom med hans föräldrar, som han gick hårt åt i sin självbiografi.

I klorna på Kiss i Stockholm den 22 november 1983. Paul Stanley, Gene Simmons, Ace Frehley och Eric Carr hade alltid ett gott öga till Hans Hatwig, som 1946 föddes i Frankfurt och flyttade till Sverige 1967. Kiss gjorde debut i nummer tre av Poster 1975 och var sedan med i alla utom ett nummer ända tills tidningen lades ner 1980. Den gången som Kiss inte var med blev det ramaskri, minns Hans.

USA som hälsade på när jag hade tidningen Tiffany. Han visade mig en bild på Kiss och sa att det var ett nytt lokalt New York-band. Jag tyckte att de såg spännande ut och bad honom att styra upp en fotosession med dem när han hade återvänt hem. När jag strax därefter startade tidningen Poster var Kiss väldigt villiga att ställa upp. De gjorde flera sessioner för mig, allt från att posera med motorcyklar till nakna tjejer. Det var på mitt initiativ. Det var bilder som Barry och andra fotografer som Fin Costello producerade efter mina idéer.

Du började din karriär som tidningsmakare med snusktidningar som Piff, Paff och Raff. Sedan gav du genom Svenska Serier ut skräckserier som Varulven och Dracula. När du sedan startade Poster 1975 måste Kiss ha varit perfekt för dig, eftersom de hade såväl en sexuell som en skräckbetonad image.

– Absolut. Jag är väldigt visuellt inställd, men det måste samtidigt stämma med musiken. Man kan inte göra guld av skit. Man kan inte lura folket, även om finkulturredaktörerna tyckte att alla sminkband bara var skräp. Mats Olsson på Expressen kunde sprida sitt gift bäst han ville, men han hade fel. Jag anser att publiken alltid har rätt.

Jag tänker framför allt på bilden du nämnde innan, på Kiss tillsammans med en naken blodig kvinna täckt i spindelnät. Det var alltså ett rent beställningsjobb från dig?

– Ja, det var det, eftersom det inte fanns någon annan som tänkte i de här banorna. När jag först såg Kiss råa image var allt ganska taffligt. Dräkterna var inte supervälgjorda, men jag såg möjligheterna med sminket och deras image. Det fanns såklart en sexuell underton i det. En blodspottande Gene Simmons kopplar man till Dracula, som är en väldigt sexuell figur. Då måste man illustrera det på det här viset. Sexualitet och nakenheten var något som hörde till rockmusik på den tiden. Det var en image som jag inte skäms över att jag propagerade för. Eftersom jag hade jobbat med porr hade jag en mycket friare inställning och det tog jag naturligtvis med mig, men jag gjorde det med måtta och gick aldrig till överdrift. Jag hade samma inställning när jag gjorde "Blödaren". Jag hade kunnat göra som andra

"När jag först såg Kiss råa image var allt ganska taffligt, men jag såg möjligheterna med sminket och deras image"

regissörer och vräkt på med litervis med blod och avsågade armar och ben, men jag tycker att sådana filmer är skit. Det är fantasilöst till tusen. Det är bättre att antyda det och göra det sublimt. Det är då det blir bra. Våldsorgier i blod och inälvor är bara osmakligt och intresserar mig inte. När WASP kom skulle skräcken toppas och de låg precis på gränsen till det osmakliga. Det var inte jag som beställde de där bilderna på Blackie Lawless med blodiga köttslamsor, men mina fotografer på Okej var självgående och tog

Under Stockholmsbesöket den 22 november 1982 fick Okej intervjua Gene, Paul och Eric medan Ace pratade med Aftonbladet, som målade upp en bild av sologitarristen som blasé och berusad. Paul medverkade i P3:s "Rockdepartementet" och Gene blev intervjuad i tv-programmet "Casablanca". När promoturnén fortsatte i Europa uppträdde Kiss i tv-shower i Holland, Västtyskland, Spanien och Italien där de playback framförde "I love it loud" och ibland även titelspåret från aktuella "Creatures of the night". Att Ace inte medverkade på albumet blev tydligt när han försökte hänga med i låtarna.

”Ace var den ende som var äkta vara i Kiss. De andra var mer eller mindre posörer men Ace var en riktig rocker”

sig lite friheter. De bilderna kunde jag ändå acceptera, för de gick inte över gränsen.

På flera av bilderna som du tog på Kiss 1982 använde du silverfolie som backdrop. Det var något som du hade använt med olika artister ända sedan Poster-tiden.

– Det var lätt att frakta med sig och det gav bilderna lite exklusivitet. Det blev ballare med ljusreflexerna i folien, till skillnad mot om man bara satte upp en röd, grön eller blå bakgrund. Folien fick det att se ut som en studiosession trots att jag bara smällde upp bakgrunden i ett konferensrum. Det gick snabbt att sätta upp och var perfekt när jag inte hade så mycket tid på mig. Vilket jag oftast inte hade eftersom de flesta bilderna togs precis innan konserterna. När Status Quo spelade på Isstadion satte jag upp fem olika bakgrunder över varandra. Jag placerade bandet framför den översta bakgrunden och knäppte några bilder. Sedan rev jag ner den så att nästa färg syntes och bad dem att byta platser med varandra. Sedan rev jag ner nästa bakgrund och så vidare. På fem minuter kunde jag plåta vad som såg ut som fem olika fotosessioner. Jag kunde variera till max med det där upplägget. När jag tog dessa bilder på Kiss hade jag nog inte jättemycket tid på mig. Det var skillnad när vi var på Skansen 1976. Då ställde de upp hur mycket som helst och kostade på sig rejält med fototid.

När du tog dessa bilder var Kiss ute på en kort pressturné för att marknadsföra albumet ”Creatures of the night”. Ace Frehley var i riktigt dåligt skick och så fort han kom hem hoppade han av bandet. Märkte du att han var trött?

– Jag hade som sagt inte så mycket tid men som jag minns det var Ace som han alltid hade varit, kanske lite mindre yvig. I början var det alltid fest. Ace var rolighetsminister. Han var den ende som var äkta vara i Kiss. De andra var mer eller mindre posörer, men Ace var en riktig rocker. Jag har stor respekt för den människan och vi hade en väldigt hjärtlig relation.

Paul Stanley, Gene Simmons, Bruce Kulick och Hans Hatwig i omklädningsrummet på Johanneshovs Isstadion den 26 oktober 1984. Det var mycket tack vare tidningen Okej som Kiss hade gått en ny vår till mötes. Under 1983 medverkade de i prick vartenda nummer av tidningen. Här tilldelas såväl bandet som Hans en guldskiva för framgångarna med "Lick it up".

"Gene har öst beröm över mig och mina tidningar. För att visa sin uppskattning fick jag en guldskiva för Lick it up"

I dina memoarer skriver du om hur du och Ace så att säga delade kvinnor på hans hotellrum i Göteborg efter Kiss konsert i Göteborg i maj 1976.

– Haha, det hände inte särskilt ofta att en journalist delade brudar med banden, så jag kände mig mer eller mindre tvungen att vara med på det där. Mina närmaste kanske inte tyckte att det var så kul att läsa om det och jag har fått lite kritik just för mina sexinslag i boken, men jag tog med dem för att jag retade mig på när stora företagsledare bara berättar om sina affärer. Man hör aldrig om deras sexuella utsvävningar. Det är ändå deras höga testosteron som har gjort att de har blivit stora affärsmän. Därför tog jag med det. Jag gjorde det inte för att skryta, men samtidigt var det så pass ovanligt att man kunde vara så intim med ett rockband. Det var egentligen helt sanslöst det som hände.

När ni skildes åt 1976 gav Ace dig sina privata platåskor som en souvenir. Du behöll dessa skor i fyra år innan du sågade itu dem i småbitar som du erbjöd de 500 första som beställde en specialaffisch på Kiss genom tidningen Poster.

– Det ångrar jag nu. Det var idiotiskt. Skorna var en personlig sak som jag fick av Ace och jag kunde gott ha behållit dem som ett minne eftersom vår relation var så bra. Men jag levde för mina läsare, jag ville alltid det yttersta för dem. De skulle få de bästa artiklarna, de bästa bilderna och så vidare. Det var tack vare läsarna som jag kunde göra Poster och det var tack vare dem som tidningen blev så stor. Det var klart att de skulle få någonting tillbaka. Därför klippte och sågade jag sönder de där skorna. Det var ett jäkla jobb och det tog mig ganska lång tid, men jag lyckades. Det blev väldigt många bitar, jag kommer inte ihåg exakt hur många det var, men det var många. I varje del satte jag fast en säkerhetsnål med ett litet personligt brev i.

Tror du att Kiss uppskattar och förstår vad du har gjort för deras popularitet i Sverige?

– Gene har öst beröm över mig och mina tidningar. För att visa sin uppskattning fick jag en guldskiva för "Lick it up" av dem när de spelade på Isstadion 1984. De har alltid varit otroligt bussiga och pratat väl om mig. Det låter kanske kaxigt, men jag förtjänar det eftersom jag alltid bemödade mig om att se till att det skulle bli en bra grej både för bandet och deras fans. Under lång tid hade jag ett bra samarbete med Kiss. I dag är det tyvärr inte längre så. Jag vet inte vad som har hänt, det är en helt annan anda, det är bara business. Det är så jäkla tråkigt.

Apropå business, i dag säljs Poster-tidningar för många tusenlappar på Tradera. Du råkar inte ha kvar ett litet lager på vinden?

– Du, jag har ingenting kvar. Jag slängde en hel container med gamla Poster för länge sedan. Det var galet, de tidningarna är nu lika mycket värda som mitt hus, men på den tiden var jag så less och trött på att de låg och skräpade överallt. Jag rensade garaget och skickade iväg allting i en container. Det är ett av mina livs största misstag, det var mycket pengar som gick i papperskvarnen. ■

POSTERS TILL PRENUMERANTER

I det här numret får prenumeranter en poster med Paul Stanley på ena sidan och Dee Snider på den andra. Sedan fortsätter posterpartyt året ut!

UNDER 2022 FÅR DU SOM PRENUMERERAR FEM DUBBELSIDIGA POSTERS!

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

www.swedenrockmagazine.com

HELLACOPTERS-POSTER I NÄSTA NUMMER

Dubbelsidig poster specialdesignad av Nicke Andersson enbart till Sweden Rock Magazines prenumeranter!

